

CÒN THẤY ĐÁU ĐÂY TÌNH NGƯỜI

Huỳnh Văn Diệp

(Copy từ Saigon trong trái tim tôi)

Mình có thằng bạn thân cùng tuổi, nó nhỏ hơn mình một tháng. Mình thì Đà Nẵng còn nó ở Quảng Nam thị xã Vĩnh Điện, Điện Bàn. Khi hai thằng còn ở Quảng Nam và Đà Nẵng.

Cuối tuần là hai thằng gặp nhau không tại Đà Nẵng thì cũng tại Quảng Nam để lai rai với nhau vài ly bia hoặc ly cà phê và kể cho nhau nghe những điều tào lao xit bộp trên trời dưới đất. Rồi cuộc sống cơm áo gạo tiền, nó phải đành rời xa quê hương vào Sài Gòn mưu sinh đã hơn mười năm nay. Kể từ đó hai thằng chỉ được gặp nhau vào những ngày cuối năm nó về quê ăn tết hoặc tôi có việc vào Sài Gòn.

Trước khi vào Sài Gòn và có ý định ở lại Sài Gòn một thời gian dài. Tôi gọi điện cho nó, nó mừng lắm. Ngày mà tôi vào Sài Gòn, vừa bước ra khỏi cửa nhà ga sân bay là vợ chồng tôi thấy nó giơ tay vẫy vẫy gọi to " tao nè Diệp " làm cho mọi người đang chờ đón người thân phải quay qua nhìn nó. Nó cười hì hì.

Thế là hai thằng lại gần và gặp nhau như lúc xưa. Rảnh là nó chạy qua tìm tôi cùng uống ly bia hay ly cà phê. Hôm bữa cuối tuần. Nó ghé qua chở tôi đi làm ly bia. Hai thằng vừa nhậu vừa kể chuyện đời, chuyện Facebook thì đã hơn 10h đêm, thế là vội vàng tính tiền ra về.

Đang chạy trên đường Phạm Văn Đồng, nó nhìn thấy bên kia đường có một người đàn ông đang dẫn bộ chiếc xe máy, vậy là nó quay đầu xe lại ,chạy ngược chiều một đoạn để đến người đàn ông đang dẫn bộ chiếc xe máy đó. Vừa tiếp cận được người đàn ông đang dẫn bộ xe là nó hỏi ngay:

- Xe bị gì vậy ông anh?

Người đàn ông tỏ vẻ lo ngại và e dè nói

- Xe tui hết xăng. Dẫn bộ hơn 1km rồi mà chưa thấy trạm xăng

Nó cười hì hì nói

- Ông anh đừng có lo. Hai thằng tui không phải ăn cướp đâu. Mở cốp xe ra đi, tui đổ cho một lít mà chạy về.

Nó liền quay qua bảo tôi bước xuống và nó mở cốp xe lôi một đoạn ống dẫn, xong, nó quay qua lấy cái can 5 lít đựng xăng luôn để phía hông xe của nó, rồi nó truyền qua xe người đàn ông đó.

Xong đâu vào đấy, người đàn ông đó cảm ơn riu rít và xin được trả tiền mà nó không lấy. Lúc này thì tôi mới nhớ ra là lúc nào bên hông xe của nó luôn có can 5 lít đầy xăng, có hỏi nó vài lần mà nó không trả lời. Hôm nay tôi phải hỏi cho được vụ can xăng này. Nó không để người đàn ông đó nói thêm nữa, nó hỏi tôi leo lên xe rồi rồ ga chạy. Và tôi bắt đầu hỏi về vụ can xăng

-Mày có bán thêm xăng lẻ ở nhà hả?

Nó cười hiền trả lời

-Đâu có. . .

Tôi thắc mắc

-Vậy mua xăng làm gì vậy, chạy hết thì ra cây xăng đổ tiếp chứ để xăng như này ở nhà nguy hiểm lắm

Cũng giọng cười hiền đó, nó trả lời

-Tao luôn mua để sẵn như thế này, đi đường thấy ai hết xăng thì đổ cho người ta chứ tội

Tôi càng thắc mắc

- Nhưng sao lúc này mày không lấy tiền xăng lại?

Với giọng hơi chùng xuống một chút nó nói

-Tao đổ cho người ta chứ lấy tiền chi mi

Nghe nó nói vậy, tôi cũng thấy vui, thờ dài nói

- Như thế có nghĩa là mày đang làm từ thiện, nhưng mày đâu có giàu có cho lắm mà làm vậy là quá tuyệt vời ông bạn tôi ah.

Nó cười buồn nói

-Từ thiện chi mi ơi. . . Như mi đã biết chuyện của vợ chồng tao rồi đó. . .Mi cứ hỏi tao chuyện can xăng này, thôi thì hôm nay tao kể hết nguyên nhân cho mi nghe
Sau khi vào Sài Gòn làm ăn được một thời gian, nhờ trời đãi ngộ mà nó lên như diều gặp gió và mua được căn nhà trong hẻm đường Lạc Long Quân, rồi nó cưới vợ.

Cưới nhau năm năm mà không có con, hai bên họ hàng khuyên vợ chồng nó đi chữa hiếm muộn. Ngày mà vợ chồng nó đi chữa hiếm muộn cũng là ngày vợ chồng nó sụp đổ hoàn toàn.

Bác sĩ phát hiện ra vợ nó bị ung thư tử cung. Từ đó, nó bỏ tất cả mọi việc đưa vợ đi khắp nơi chữa chạy, nghe ai giới thiệu ở đâu là nó dẫn vợ đến ngay. Dần dần tài sản nó cạn kiệt, căn nhà để ở duy nhất nó cũng bán để lo cho vợ.

Sau bao năm chữa chạy, nhưng rồi vợ nó cũng bỏ nó ra đi. Giọng buồn buồn nó nói với tôi

- Tao nhớ mãi buổi trưa hôm đó, tao không bao giờ quên. Cái ngày mà vợ tao bỏ tao lại trên cõi đời này để về với thế giới bên kia. Hôm đó. Thấy vợ chộp mắt nên tao chạy về, tranh thủ tắm rửa và nấu cho nàng miếng cháo. Về đến nhà trọ, tao vừa cởi chiếc áo ra định đi tắm thì điện thoại đổ chuông cầm máy lên thì đầu dây bên kia giọng bác sĩ nói rất gấp " anh vào bệnh viện nhanh, chị nhà có biểu hiện rất là.... "

Linh tính có chuyện không lành, tao liền vội quay ra lấy xe chạy gấp đến bệnh viện ,mà không kịp mặc chiếc áo mới vừa cởi ra. Ông trời lại một lần nữa thử thách tao. Đang chạy nữa chừng, xe tắt máy, kiểm tra thì xe hết xăng. Lúc đó trong túi không còn một đồng để mà đổ một lít xăng.

Tao gào kêu ba tiếng: " trời, " nước mắt lưng tròng, cứ thế tao đẩy bộ xe chạy và miệng luôn khấn vái Trời Phật cho vợ tao qua cơn nguy kịch, còn nếu có mệnh hệ gì thì cũng chờ tao đến để gặp nhau lần cuối. . .

Bỗng , nó im bất không nói nữa, ngòai sau lưng nó, tôi thấy hai vai nó rung nhẹ lên một cái. Hai vai nó rung không phải vì cái lạnh về khuya của những ngày giao mùa, mà tôi biết nó rung là bởi nó đang thổn thức của sự hoài niệm đang ùa về.

Tôi im lặng để cho những cảm xúc của nó tuông trào. Một lúc sau nó mới nói tiếp
- Tao vừa chạy vừa đẩy được một đoạn. Tao định vứt chiếc xe chạy cho nhanh thì có một chú em tầm khoảng 25 26 tuổi chạy tới nói " xe anh hết xăng phải không. Anh leo lên xe đi em đẩy đến cây xăng " tao làm theo như một cái máy.

Vừa tới cây xăng tao vội móc cái điện thoại cùi bắp ra đưa cho cô nhân viên cây xăng và nói " tui không có tiền, cô cầm cái này rồi đổ cho tui 20k xăng" lát tui đến chuộc lại. Tui có việc gấp lắm". Chú em lúc này đẩy tao tới, đang định quay đầu xe đi nghe tao nói với cô nhân viên cây xăng vậy, liền dựng xe xuống đi đến cô nhân viên rồi nói "đổ cho anh đầy bình đi, tui trả tiền".

Nói xong chú em đó móc ra tờ 200k đưa cho cô nhân viên và nói tiếp " chị cứ đổ đầy bình, tiền thừa thì chị đưa cho anh giúp em". Nói rồi chú em đó lên xe đi mất, còn tao như kẻ mất hồn, lúc đó tao không mở miệng cảm ơn chú ấy lấy một tiếng. . . Xong, tao chạy ào tới bệnh viện vứt vội xe, bay ào lên phòng bệnh thì thấy vài bác sĩ đang đứng bên giường bệnh vợ tao.

Thấy tao, bác sĩ trưởng khoa trực gọi tao lên phòng nói tao hãy đưa bà xã tao về để còn kịp , vợ tao trút hơi thở cuối cùng tại nhà. . . Trên đường về, nằm trong xe cứu thương vợ tao dặn dò tao phải vững tâm, bình tĩnh đừng khóc thương mà có hại cho sức khoẻ. Cố gắng hết sức nói nhiều đó là cô ấy trút hơi thở cuối cùng trên tay tao.

Hai vai nó lại rung lên. Mắt tôi cũng cay xè. Nó nghẹn ngào nói tiếp

- Cũng nhờ chú em đó cho tao mấy lít xăng nên tao mới kịp gặp vợ tao lần cuối. Sau khi ma chạy cho vợ xong. Một thời gian sau nhớ lại mọi việc và mong được gặp chú em đó, nhưng biết đâu mà tìm. . .

Và sau này đi đâu tao cũng cầm theo can xăng này, gặp ai dẫn bộ thì tao dừng lại đổ cho người ta một ít để họ còn chạy về nhà. Biết đâu trong những người dẫn xe bộ vì hết xăng đó, có người trong túi họ không có một đồng như tao lúc đó, biết đâu có người đang chờ họ về. . .

Nói xong, nó thở dài một tiếng nghe não ruột. Tôi liền lồng hai tay về trước ôm chặt lồng ngực nó vào lòng. Có vài người đi đường họ nhìn thấy liền quay lui nhìn hai thằng tui và cười mỉm . Chắc họ nghĩ hai thằng tôi đang yêu nhau.

Huyền Văn Diệp 30-1-2020
(Copy từ Saigon trong trái tim tôi)